ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **A., spol. s r. o.,** zastoupeného JUDr. Janou Staňkovou, advokátkou se sídlem Chrudim, Rooseveltova 335, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí,** Praha 10, Vršovická 65, o zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2001, č. j. 550/0VSS-VI/20/01-Tro,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České inspekce životního prostředí ze dne 4. 12. 2000, č. j. 6/OH/7222/00/PS byla žalobci podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. c) zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů uložena pokuta ve výši 3000 Kč za porušení § 5 odst. 1 písm. h) téhož zákona s tím, že tato firma nevede evidenci odpadů v rozsahu stanoveném zákonem o odpadech a vyhláškou ministerstva.

V odvolání žalobce poukázal na to, že podle § 39 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona uloží inspekce pokutu právnické osobě, která nevede ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů a neplní ohlašovací povinnosti (§ 5 odst. 1 písm. g) a další. Správní orgán však klade za vinu žalobci porušení § 5 odst. 1 písm. h) tohoto zákona. Porušení této povinnosti však není ustanovením § 39 odst. 1písm. c) zákona o odpadech sankcionováno.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 2. 2001, č. j. 550/OVSS-VI/20/01-Tro bylo odvolání žalobce zamítnuto a napadené rozhodnutí České inspekce životního prostředí bylo potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný především poukázal na to, že novelou zákona o odpadech provedenou zákonem č. 37/2000 Sb. bylo do ustanovení § 5 odst. 1 za písmeno d) vloženo nové písmeno e) a dosavadní písmena e) až i) byla nově označena jako f) až j). Povinnost původce vést evidenci odpadů je dle platného znění zákona dána ustanovením § 5 odst. 1 písm. h). Tuto úpravu značení však již uvedená novela nepromítla v sankčních ustanoveních zákona. Pokuty jsou proto logicky ukládány podle těch sankčních ustanovení, která svým obsahem (nikoli citací v závorkách) odpovídají skutkové podstatě

deliktu. Proto nelze akceptovat námitku odvolání, že pokuta byla uložena v rozporu s platným zněním zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu. V návaznosti na podané odvolání poukázal na to, že není možné souhlasit s extenzivním výkladem znění zákona odpovídající představě o možném rozporu mezi „duchem“ zákona a písemným zněním zákona. S odkazem na čl. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod dovodil, že pokud na porušení nějaké povinnosti není pamatováno sankcí, není možné sankci uložit. Žalobce proto navrhl, aby bylo zrušeno jak rozhodnutí ministerstva, tak i rozhodnutí správního orgánu prvého stupně.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na stejné skutečnosti jako v odůvodnění správního rozhodnutí orgánu druhého stupně a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

V podání ze dne 30. 7. 2001 žalobce odkázal na skutečnosti uvedené v žalobě.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze o žalobě do 31. 12. 2002 nerozhodl, postoupil tuto věc podle ustanovení § 132 s. ř. s. k převzetí a dokončení věci Nejvyššímu správnímu soudu. Tento soud přezkoumal v rozsahu žalobních námitek napadené správní rozhodnutí, přičemž vycházel z následujících skutečností a úvah:

V daném případě v průběhu odvolacího řízení, ani v žalobě žalobce nečinil sporným, že nevedl evidenci odpadů v rozsahu stanoveném zákonem o odpadech a přílohou č. 8 vyhlášky č. 338/1997 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady. Dopustil se tedy porušení právní povinnosti uvedené v ustanovení § 5 odst. 1 písm. h) zákona č. 125/1997 Sb., ve znění zákona č. 37/2000 Sb. (vést evidenci odpadů v rozsahu stanoveném tímto zákonem a vyhláškou ministerstva). Je skutečností, že v důsledku legislativní chyby úprava v ustanovení § 5 odst. 1 tohoto zákona (tak jak se o tom zmiňuje žalovaný) nebyla zohledněna v zákonném odkazu v ustanovení § 39 odst. 1 písm. c), kde i nadále je uveden § 5 odst. 1 písm. g), namísto správného § 5 odst. 1 písm. h). Pokud ustanovení o sankci náležitě (slovně) definuje skutkovou podstatu deliktu, samotný nepřesný odkaz na ustanovení vymezující právní povinnost, nebrání možnosti uložit za tento delikt příslušnou sankci. Ostatně při takovémto slovním vymezení není odkaz na příslušné ustanovení ani nezbytný. V daném případě je třeba přisvědčit žalovanému, že vymezení skutkové podstaty („nevede ve stanoveném rozsahu evidenci odpadů“) je již samo o sobě postačující a nemohlo ani v daném případě vést k pochybnostem o tom, jakého deliktu se žalobce dopustil.

Ze všech těchto důvodů byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalovanému pak podle obsahu spisů žádné nároky nad rámec běžných výdajů nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. 11. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu